

РЕШЕНИЕ

№ 6929

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 15.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7194** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на Глава десета, Раздел първи от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба от П. С. З., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника адв. Т. Р. срещу Решение № 2153-21-82 от 22.04.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане № 721217/246 от 27.09.2019г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ-С.-град.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че липсват изцяло фактически и правни основания за издаденото разпореждане, а извода до който е стигнало длъжностното лице по ПО за незачитане на осигурителен стаж на жалбоподателя не е подкрепен от никакви доказателства.

Твърди, че директорът на ПО при ТД на НОИ С. неправилно е приел, че не следва да бъде зачетен трудовият й стаж за периода от 01.08.1991 г. до 28.02.1996 г., положен от нея като касиер в ДФ „С.“, въпреки представените УП-2 №52/2002 г., УП-13 №О.-16-9141#1/17.10.2013 г. и УП-15 №О.-16-9141#2/17.10.2013 г. и заверката в трудова книжка №655 от 01.08.1991 г. Твърди се, че трудовата книжка е годно доказателство

за трудовия стаж по смисъла на чл.101 от Правилника за приложение на Закона за пенсиите /отм./ и Инструкция №2492/68 г. - отм., както и чл.40, ал.1 от Наредба за пенсиите осигурителния стаж. В този смисъл сочи, че изплащателните ведомости на осигурителите не са посочени в разпоредбата на чл.40, ал.1 от НПОС. Жалбоподателката заявява, че не ѝ е изпращано и не е получавано на постоянния ѝ адрес искане за представяне на документи, поради което не ѝ е предоставена възможност да участва в административното производство.

Твърди нарушения на административнoпроизводствените правила при издаване на разпореждането, потвърдено с процесното решение, тъй като не била предоставена възможност на лицето да се запознае с доказателствата и да представи нови и/или да изрази становище по установеното от пенсионния орган. Поддържа, че разпореждането не било мотивирано и оставало неясно правното основание за образуването на производството и конкретните факти, обосноваващи прилагането на някоя от хипотезите на чл.99, ал.1. т. 2 от КСО. Не била установена по предвидения законов ред нередовност на спорните документи като не било отразено, че първоначално същите били зачетени и въз основа на тях е била отпусната и изчислена пенсията за ИОЗ. Според жалбоподателката изложените в разпореждането аргументи не били верни, а решението съдържало субективни твърдения за раждане на дете в спорния период и писмени доказателства, които не били имали по никакъв начин отношение към доказването. Процесуалния представител на жалбоподателката се позовава на приети в А. стопанство на ТП на НОИ - С. град първични разплащателни документи и издадените въз основа на тях удостоверения обр. УП- 13 и УП-15, които безспорно доказвали осигурителния стаж и доход на жалбоподателката в ДФ „С.“. Изложени са възражения за неспазване на установените в АПК правила за доказване и доказателствените средства и несъобразяването с официални удостоверителни документи. Изтъква, се че били нарушени § 9, ал.1 от ПЗР на КСО и чл.40 от НПОС ред, както и не били изложени аргументи за недобрoсъвестност на жалбоподателката с оглед посоченото в разпореждането, че надвзетата пенсия следва да се събере на основание чл.114, ал.1 от КСО.

С жалбата се иска отмяна на процесното решение и потвърденото с него разпореждане и решаване на спора по същество, като се разпорежи стажът и доходът за времето от 01.08.1991 г. до 28.02.1996 г. в ДФ „С.“- СМИ да бъде включен при определяне на размера на пенсията. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. Р. поддържа жалбата, моли се съдът да отмени обжалвания административен акт. Моли за присъждане на сторените съдебни разноски съгласно списък по чл. 80 от ГПК. Представя писмени бележки, в които подробно излага своите доводи.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно. Иска отхвърляне на жалбата като неоснователна и присъждане на разноски, юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на

чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

От фактическа страна:

От данните в пенсионната преписка е видно, че със Заявление вх. №МП-87712 от 19.09.2013 г. /обр. УП-1/, П. Шахова (към настоящия момент с име П. С. З.) е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/. Към заявлението са представени изискуемите по Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ документи за положения осигурителен стаж и доход до датата на инвалидизиране - 11.06.2013 г., определена с ЕР на ТЕЛК №1915/11.06.2013 г., както и удостоверение за идентичност на лице с различни имена. С последното е удостоверено, че имената П. С. Шахова, П. С. З. и П. С. Е. са на едно и също лице. В заявлението УП-1 П. Шахова е заявила воля пенсията да бъде определена от brutното трудово възнаграждение или осигурителен доход за времето от 01.01.1992 г.-31.12.1994 г., удостоверен в представеното от нея удостоверение УП-2 изх.№52 от 11.02.2002 г. с посочен осигурител ДФ „С.“.

С Разпореждане №[ЕГН]/11 от 26.09.2013 г. на П. Шахова е била отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 11.06.2013 г. за срока на инвалидността, определен от ТЕЛК - до 01.06.2016 г., при зачетен осигурителен стаж до дата на инвалидизиране в размер на 20 год., 06 мес., 20 дни, като съгласно чл.75, ал.4 от КЗОО / Загл. изм., ДВ бр. 67/2003 г./ е определена в минимален размер до определянето на размера ѝ по реда на КСО. В хода на образуваното производство е изискувано извършване на проверка от отдел „Осигурителен архив“ в приетата документация на ДФ „Строймашинженериг“ СМИ „Строймашремонт“, относно наличието на данни за П. С. Шахова и респективно издаване на удостоверения образец УП-13 и УП-15 за служебно ползване. В отговор на искането на пенсионния орган са предоставени удостоверения УП-13 изх.№О.-16-9141#1 от 17.10.2013 г. и УП-15 с изх.№О.-16-9141#2/17.10.2013 г. С последващото Разпореждане №[ЕГН]/28 от 14.11.2013 г. на Ръководител ПО на основание чд.99, ал.1, т.6 от КСО личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване е изменена и определена в действителен размер, считано от 11.06.2013 г..

След отпускането ѝ, личната пенсия за инвалидност на П. Шахова е била осъвременявана и индексирана, съобразно действащата нормативна уредба, като срокът за изплащането ѝ е бил удължаван съобразно срока на инвалидността, определян от ТЕЛК при преосвидетелстване на лицето, както и преизчислявана въз основа на представен осигурителен стаж положен след дата на пенсиониране.

Със Заявление вх. №21106-21-2072/03.05.2019 г. П. З. е направила искане за служебно ежегодно преизчисляване на пенсията за трудова дейност по чл.102, ал.3 от КСО.

В хода на образуваното производство е установено, че за преценка правото и размера на личната ѝ пенсия за инвалидност поради общо заболяване са взети предвид представените от лицето документи с посочен издател ДФ „С.“. По арг. на чл.9 от НПОС в пенсионната преписка на лицето е приложено удостоверение изх.№52/11.02.2002 г. с издател ДФ „С.“, в което е посочен осигурителен доход в

размер на 381 132, 00 лева за периода 01.01.1992 Г.-31.12.1994 г., като същият е избран от лицето за изчисляване на му коефициент. ПО е приел, че Удостоверението за осигурителен доход обр.УП-2, издадено от ДФ „С.“, съдържа редица нередовности от външна страна и несъответствия, които сочат че е антидатирано и пораждат обосновано съмнение за истинността му.

Във връзка с многобройни постъпили през 2014-2015 г. в ТП на НОИ С.- град заявления от лица с приложени документи от ДФ „С.“, за които са констатирани идентични нередовности са сезирани органите на прокуратурата със сигнал, по който е образувана пр. пр. №25488 по описа на СРП за 2015 г. По посочената прокурорска преписка на 30.05.2016 г. е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за престъпление по чл.308, ал.1 от НК, което не е приключило и към настоящия момент.

В тази връзка с писмо изх.№21106-21-2072/10.05.2019 г. е изискано от лицето да представи трудова книжка №655/01.08.1991 г., трудова книжка №5/01.03.1996 г., УП-3 №89/30.03.2006 г. от СД „Тензор“, както и удостоверение УП-2 за друг три годишен базисен период. Писмото с обратна разписка е изпратено на адреса на лицето, като след две посещения на адреса е върнато от пощенските служители с отметка „отсъства“.

В хода на образуваното пенсионно производство с писмо изх.№21106-21-2072#2/16.04.2019 г. до Началник отдел „Осигурителен архив“ е изискано да бъде представено копие от разплащателните ведомости, въз основа на които са издадени УП-13 №О.-16- 9141#1/17.10.2013 г. и УП-15 изх.№№О.-16-9141#2/17.10.2013 г. Представени са заверени ксерокопия от разплащателни ведомости на осигурителя ДФ „С.“ за периода от м. януари до м. декември 1992 г. Видно от записите в тях П. С. З. фигурира с пълни отработени дни за всеки един месец от 1992 г. Същевременно, по повод извършена служебна проверка относно актуалния адрес на жалбоподателката от административния орган е констатирано, че на 16.04.1992 г. П. С. З. е родила своето дете М. Р. З.. Видно от представените заверени копия на ведомости на ДФ „Строймашинжинеринг“ се констатира, че за месеците от март до декември вкл.1992 г. П. С. З. фигурира с пълни отработени дни, включително и за деня на раждането. Установено е от административния орган, че по повод установени несъответствия и за множество други лица в предадената за съхранение в осигурителния архив на НОИ разплащателна документация на ДФ „С.“ има образувана прокурорска преписка вх.№23749/2014 г. по описа на ОД на МВР - [населено място], изпратена с постановление от 13.03.2015 г. по компетентност на Софийска районна прокуратура, и по която е образувана пр.пр. №11356/2015 г. по описа на СРП, която към момента на издаване на процесния акт също не е приключила.

С оглед на допълнително събраните доказателства, които сочат неистинност на представените документи за осигурителен доход в ДФ „Строймашинжинеринг“ е издадено Разпореждане №721217/246/27.09.2019 г. на Ръководител ПО, с което на основание чл.99, ал.1, т.2, буква „а“ от КСО е изменена личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на П. З., считано от датата на отпускането ѝ - 11.06.2013 г. В мотивите на административния акт, пенсионният орган е изложил

своите доводи, обосноваващи изменението на пенсията.

Разпореждането е изпратено с писмо с обратна разписка до лицето на адрес [населено място]- 1408, [улица], ет.4, ап.17 и е получено на 10.10.2019 г. лично от адресата му, видно от отбелязването в известието за доставяне.

С Разпореждане №721217/75 от 04.10.2019 г. на Ръководител ПО е поправено Разпореждане №[ЕГН]/27.09.2019 г. в пункт предпоследен относно датата, от която следва да бъде извършено служебното преизчисляване на пенсията по чл.102, ал.3 от КСО, като е посочено, че неправилно преизчислението е извършено, считано от 03.05.2019 г. вместо от 01.06.2019г. С Разпореждане №721217/77 от 11.10.2019 г. на Ръководител ПО е постановено личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване да се изплаща на името П. С. З.. В мотивите му е посочено, че със заявление вх.№1055-21-79/16.09.2019 г. П. С. З. е поискала да бъде извършена корекция на имената ѝ, както са по лична карта.

П. С. З. е подала жалба вх.№1012-21-1927/28.10.2019 г. срещу Разпореждане №721217/246 от 27.09.2019 г., с което е изменена личната ѝ пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл.99, ал.1, т.2, буква „а“ от КСО.

В хода на производството по чл.117 от КСО, с писмо изх.№ 1012-2-1927#6/16.12.2019 г. до П. С. З. на основание чл.36 от АПК, е изискано да представи всички документи удостоверяващи общия ѝ трудов/осигурителен стаж. Писмото е изпратено с препоръчана пощенска пратка с обратна разписка, като видно от отбелязването в известието за доставяне е върната като „непотърсена“. При изпращането ѝ втори път пратката е била получена лично от П. З. на 25.02.2020 г., но в указания 7-дневен срок не е представила исканите документи.

В резултат е издадено процесното Решение № 2153-21-82 от 22.04.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане № 721217/246 от 27.09.2019г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ-С.-град.

За да издаде процесното решение, решаващият орган приема, че в представеното от П. З. удостоверение УП-2 изх.№52 от 11.02.2002 г., издадено от ДФ „С.“ е вписан БУЛСТАТ[ЕИК]. Излага, че видно от Търговския регистър ДФ „С.“ е била служебно пререгистрирана по Закона за Търговския регистър на 15.06.2011 г., когато е получила ЕИК[ЕИК]. Предвид изложеното приема, че посоченият номер съществува от 15.06.2011 г. и не следва да бъде изписан в документи, издадени преди тази дата, какъвто е настоящият случай - на 11.02.2002 г. От предоставената служебна информация от Агенцията по вписванията се установява, че ДФ „С.“ не е вписана в регистър Булстат, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър.

Въз основа на горното приема, че в процесното разпореждане пенсионният орган правилно е приел, че вписаният като реквизит в пенсионните документи, издадени от ДФ „С.“, БУЛСТАТ не е съществувал към датата, посочена като дата на издаването

им - 11.02.2002 г. и като нередовни не следва да се вземат предвид при преценяване правото на пенсия.

Установява, че в образеца, като ръководител е посочен И. Р.. От пенсионното досие на И. Р. Р. се установява, че същият е работил като зам.-директор на "С." за периода от 04.05.1987 г. до 01.12.1990 г. Този период е посочен в подписани лично от лицето описи на осигурителния му стаж в Предложение за пенсиониране № 3039/29.06.2000 г. и в Предложение за пенсиониране № 4892/13.09.2002 г. В декларация, инкорпорирана в последното предложение за пенсиониране, И. Р. декларира, че не работи и не се осигурява от 01.03.2000 г. След като лицето на 13.09.2002 г. декларира, че не работи от 01.03.2000 г., то не може да е подписало за ръководител образеца, издадени на 11.02.2002 г. Извън горното, съгласно представеното от И. Р. в ТП на НОИ С. - град удостоверение УП-2 № 200/28.06.2000 г., изд. от ДФ "С." — "Строймашдизайн", С., същият е бил директор на едно от поделенията на "С." - "Строймашдизайн". Въз основа на горното приеца, че в това си качество И. Р. не е могъл да подпише удостоверение, както представлявайки цялата ДФ "С.", така и друго поделение на фирмата - "Строймашремонт", което е вписано в печата, с който е подпечатан образец УП-2 № 52/11.02.2002 г.

В образец УП-2 № 52/11.02.2002 г., удостоверяващ осигурителен доход, на стр. 2 са отбелязани ЕГН и името на лицето. Това изискване - в случаите, когато удостоверението за осигурителен доход обр. УП-2 е изготвено на отделни страници, на всяка следваща да са посочени личните данни на лицето — име и ЕГН, е въведено от 10.04.2012 г., от което се пръви извод, че такива вписвания не са правени през 2002 г., която година е посочена за година на издаването на удостоверението. Приема, че произволното добавяне на данни извън точно регламентирани реквизити на удостоверението е недопустимо е оглед ясно разписаното в чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от НПОС, че осигурителен стаж и осигурителен доход се установяват с документ по утвърден образец. От посоченото налага извода, че удостоверение, за което се претендира, че е издадено на 11.02.2002 г., е оформено съгласно изискванията за оформянето на такива документи след 10.04.2012 г. Решевещият орган приема, че явно доказателство за антидатиране на последния образец е и обстоятелството, че в него фигурира графа „часове”. Изчисляването на осигурителния стаж и в часове и включването им като реквизит в образците е след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр. 24/2005г., в сила от 01.01.2005 г. В тази връзка, посочената графа не следва да съществува в утвърден образец, издаден на 11.02.2002 г. Приема, че са налице данни за антидатиране на представеното УП-2 освен поради изложените по-горе съображения, относно вписания булстат и наличието на графа "часове" в УП-2, изд. от ДФ „С.", така и поради съдържащото се в документа предупреждение, че „за неверно вписани данни длъжностните лица, подписали удостоверението, носят отговорност по чл.349 и 350 от Кодекса за социално осигуряване“. Посочените разпоредби на чл.349 и чл.350 от КСО са обнародвани са в ДВ, бр.67/29.07.2003 г. и към датата на

издаване на образеца - 11.02.2002 г. не са част от посочения нормативен акт.

Решаващият орган излага, че неоснователно жалбоподателката претендира, че трудовата книжка е валидно и годно доказателствено средство за установяване на трудовия стаж по см. на чл.40, ал.1 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), тъй като в тази разпоредба не е посочено, че изплащателните ведомости след документите удостоверяващи осигурителен стаж.

В тази връзка е посочил, че съгласно чл.40, ал.1 от НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл.5, ал.4, т. 1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Посочил е, че съгласно ал.2 осигурителният доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, се установява с данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО или с осигурителна книжка, както и с документ по утвърден образец.

Изложил е, че по силата на чл.40, ал.3 от НПОС документите по ал.1 и ал.2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за управление.

Приема, че в случая въз основа на изплащателните ведомости са издадените от ТП на НОИ - К. по искане на пенсионния орган, образец УП-13 с изх. №О.-16- 914Ш/17.10.2013 г. и УП-15 с изх.№О.-16-9141#2/17.10.2013 г., но от друга страна приемането на разплащателна документация от ТП на НОИ няма за правна последица задължителна доказателствена сила относно съдържащите се в нея данни. Налага горния извод, поради факта, че актът на предаването и приемането на документите за съхраняване в ТП на НОИ не „узаконява“ вписаните в тях данни и не придава на последните задължителна доказателствена сила, която императивно да изключва всякаква последваща проверка.

На първо място, обосновава решението си на установеното, че по повод на предадената разплащателна документация на осигурител ДФ „С.“ е образувана прокурорска преписка вх.№23749/2014 г. по описа на ОД на МВР - [населено място], изпратена с постановление от 13.03.2015 г. на Софийска районна прокуратура по компетентност, където е образувана преписка №11356/2015 г., която към настоящия момент също не е приключила.

На второ място от представените заверени ксерокопия от разплащателни ведомости на осигурителя ДФ „С.“ се констатира, че за периода от м.януари до м.декември 1992 г. П. С. З. фигурира с пълни отработени дни, включително и за деня на раждането на сина й. Установява, се че за месеците май и октомври 1992 г. има вписано допълнително възнаграждение за извънреден труд, а за месеците юли и декември 1992 г. начислена премия. Не се установяват данни за ползване на отпуск поради бременност и раждане и изплатено парично обезщетение за майчинство през 1992 г., а има данни за ползван редовен платен годишен отпуск само за месец септември (22 работни

дни). Изрично се посочва, че раждането представлява обективно и неотстранимо по волята на дадено лица събитие, което пречатства майката да полага труд, който представлява основание за нейното осигуряване и съответно за придобиването на действителен осигурителен стаж.

Изложил е аргументи, че необходимостта и продължителността от възстановяване на майката след раждането се определя от органите на медицинската експертиза и се удостоверява с болнични листове за временна неработоспособност поради бременност и раждане.

От посоченото налага обоснованият извод, че издадените от ТП на НОИ образци следва да се ценят от пенсионния орган по същия начин, както и останалите документи по чл. 40 от НПОС, като обстоятелството, че издателят им е ТП на НОИ не им придава особен статут, то административният орган има задължение да изясни фактическата обстановка чрез всички доказателствени средства.

Съобразно разпоредбата на чл.85, ал.3 от АПК от административния орган са предприети действия за събиране на доказателства в хода на образуваното производство по реда на чл.117 от КСО.

В тази връзка са изискани и представени данни от Компания български имоти ЕООД, [населено място] от личното трудово досие на П. С. З., образувано във връзка с назначаването ѝ на 02.05.2006 г. на длъжност „брокер“, на която е работила в дружеството до 16.08.2007 г. Сред предоставените писмени доказателства е представена от лицето до осигурителя ѝ автобиография и трудов договор №08/02.05.2006 г. Видно от данните от представената от П. С. З. автобиография, в която са описани данни за трудов стаж до назначаването ѝ на длъжност се констатира следното:

-за периода м.10/1992 г. - 12/1994 г. търговски представител в „С.“-33 ООД; -за периода 01/1995 г. - 02/1996 г. административен асистент в „Д. Т.“; -за периода 01/1996 г. - 02/1998 г. специалист в счетоводен отдел в СД „Тензор“ ДВ; -за периода 08/1999 г.-11/1999 г. административен асистент в „Кастел 99“ ООД; -за периода 11/1999 Г.-06.2002 г. офис мениджър в „Гломакс“ АД; -за периода 07/2002 г. - 02/2003 г. Член на съвета на директорите в „Авеста Трейд“ АД; -за периода 09/2004 г. - /2006 г. мениджър строителство в Кооперация „Комерсина“; Предоставени са също писмени данни от осигурителя на жалбоподателката „Бриск Кънсалтинг Енд Сървисис“ АД.

В свое писмо последният сочи, че П. С. З. (Шахова) е работила в периода 17.11.2009 Г.-20.04.2015 г. като съгласно извлечение от данни в трудовата ѝ книжка е удостоверен положения от нея трудов стаж преди постъпване в дружеството, както следва: -01.06.1999 Г.-01.10.1999 г. при осигурител „Кастел 99“ ООД; -01.11.1999 г.-30.06.2002 г. при осигурител „Гломакс“ АД; -14.09.2004 Г.-30.04.2006 г. при осигурител Кооперация „Комерсина“; -02.05.2006 Г.-16.08.2007 г. при осигурител „Компания български имоти“ ООД; -27.10.2008

Г.-17.11.2009 г. при осигурител „Галчев инвест“ ЕООД;

Предоставени са също писмени данни от осигурителя на жалбоподателката „Риджънтс Пропърти Адвайзърс“ ЕАД, който е посочил, че П. С. З. е работила в дружеството в периода 03.12.2007 г. - 22.10.2007 г. Уведомява, че съгласно наличните сведения/данни в личното трудово досие на П. С. З., ЕГН [ЕГН], трудовият стаж на лицето преди постъпване на работа съгласно справка-извлечение от трудова книжка серия Р номер 374891 е, както следва: -при СД Тензор- трудов стаж от 2 години 09 месеца; -при К. 99 ООД - трудов стаж от 3 месеца; -при Гломакс АД - трудов стаж 2 години 08 месеца; -при Агенция по заетостта - обезщетение за безработица - 02 месеца и 27 дни; -при Кооперация Комерсина - трудов стаж от 1 година 07 месеца и 16 дни; -при Компания Български имоти ООД - трудов стаж от 1 година 03 месеца и 15 дни;

Административния орган приема, че видно от събраните по преписката доказателства безспорно се установява, че жалбоподателката не е декларираща пред нито един от осигурителите си, че е полагала стаж в ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“, което е житейски необосновано, тъй като трудов стаж в размер на почти 5 години е от съществено значение при начисляване на допълнително възнаграждение за клас прослужено време. Приема, че липсата на вписан период на работа в ДФ „Строймашинжинеринг“ сочи, че такъв действително не е бил положен и че пенсионният орган правилно и обосновано е приел представените при отпускането на пенсията за ИОЗ удостоверителни документи от ДФ „Строймашинжинеринг“ за нередовни.

От гореизложеното се обосновава извода, че представените от П. З. (Шахова) документи от ДФ „С.“ не могат да бъдат приети като редовни документи, доказващи придобит осигурителен стаж и осигурителен доход. Напротив, налице са факти и обстоятелства, които преценени в пълнота и взаимосвързаност с всички доказателства по пенсионната преписка, с оглед изискванията на чл. 35 от АПК, категорично разколебават доказателствената им сила, с което административният орган е длъжен да се съобрази. В тази връзка, неправилно се претендира, че процесните документи имат обвързваща доказателствена сила.

В този смисъл цитира и съдебната практика - в Решение № 9326 от 13.07.2017 г. на ВАС, според което се приема, че опровергаването на съдържанието на официален документ е допустимо и може успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи, като може да се докаже, че официален документ не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не се ползва с формална доказателствена сила. Мотивира процесното решение, като посочва и Решение № 5164/20.04.2010 г. на ВАС по адм. д. № 1403/2010 г., с което по отношение на извършената от пенсионния орган преценка на пенсионните документи, се сочи, че съществуват три възможности за опровергаване на удостоверение, представено в пенсионното производство: първата е в хода на производството, развило се пред административния орган; втората е по чл. 193 от ГПК с инцидентен

установителен иск при наличие на правен спор, чието разрешаване е обусловено от истинността на удостоверението; и последната е с установителен иск по чл. 124, ал. 4, изр. 1 от ГПК. Действително, законодателят е обвързал административния орган с разписаното в чл. 40, ал. 3 от АПК задължение за преценка на доказателствената сила на документ, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството, но цитираната норма не следва да се тълкува като ограничаваща длъжностното лице само до преценка, касаеща външната страна на ценения документ, тъй като в чл. 35 от АПК е въведено и изискването за изясняване на относимите факти и обстоятелства с разпоредбата индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

При така изложената фактическа обстановка и преценка на всички данни и доказателства от значение за решаването на правния спор решаващият орган е приел, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване е извършило правилна преценка, че документите за осигурителен стаж в ДФ „С.“ за претендиращия период са нередовни от външна страна и не отразяват вярно удостоверените с него факти, поради което не могат да служат за годно доказателство за установяване на осигурителен стаж и осигурителен доход.

По делото са представени както с административната преписка доказателства, така и писмени документи, събрани в хода на съдебното дирене, относими към правния спор.

От представените с молба на ответника (л.289-292) документи, приети като доказателства по делото е видно, че ДФ „С.“ е била обявена в несъстоятелност с Решение от 03.01.1997г. на СГС по т.д.№10131/1992г., като за начална дата на неплатежоспособността е определена 31.03.1993г. Според доклада от 07.04.1997г. на синдика, съдържащ се в делото по несъстоятелност, и представен по настоящото дело (л.297-301), липсват отчетни документи, като в т.1 на стр.4 от доклада е посочено, че „ Поради липсата на каквато и да е документация ” на фирмата „не може да се даде обективно и категорично заключение за неплатежоспособността на длъжника“. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, съгласно който е прието, че „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност,“архивата е унищожена“.

В съдебното производство са приети като доказателство Постановление за прекратяване на досъдебно производство от 02.03.2021г. на Софийска градска прокуратура по ДП № 42/2020г. по описа на НСлС, водено за това, че за периода от неустановена дата до края на 2014г. в [населено място] съставил неистински официални документи с цел да бъдат използвани. – престъпление по чл.308 ал.1 от НК. Предмет на разследване по ДП са били

действия на неустановени лица, които са съставили официални документи – удостоверения за осигурителен стаж и доход УП-2 и УП-3, на които бил придаден вид, че произхождат от ДФ „С.“, както и действия на 143 лица, представили тези документи в периода от 2014г. до средата на 2015г. в ТП на НОИ С. – град, във вр. с подадени от тях заявления за отпускане на пенсия за ОСВ или за инвалидност поради общо заболяване, като за част от лицата са били представени и документи, доказващи стаж в ДФ Транстехника, СО Вагоностроене и ЖП завод „Г.Д.“ Съобразно приетото за установено в постановлението – от показанията на разпитаните по делото лица – представили документите, се установява, че те не са работили в посочените предприятия, но поради недостиг на осигурителен стаж са получили документите срещу заплащане, вкл. и от Щ. Щ., който е бивш служител на ДФ „С.“.

В постановлението е посочено, че от създаването на ДФ „С.“ на 13.08.1990г. неин временен управител е бил Д. Р. К., но името на К. не е посочено в документите, изследвани при разследването. Наказателното производство за престъплението по чл.308 ал.1 от НК е прекратено поради изтекла абсолютна давност. Постановлението за прекратяване е било обект на съдебен контрол и потвърдено с Определение от 12.05.2021г. на Софийски апелативен съд, видно от писмо № 17672/2019г. от 03.06.2021г. на СГП. (л.451). Името на жалбоподателя не фигурира в текста на постановлението за прекратяване на досъдебното производство, доколкото датата на заявлението за отпускане на пенсия за ОСВ е извън периода на разследването (2014г. - до средата на 2015г.).

ДФ „С.“ с ЕИК[ЕИК] е заличена на 11.10.2012г., съобразно публично достъпните данни от Търговския регистър.

В съдебно заседание, проведено на 24.06.2021г., процесуалният представител на ответника, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, е оспорил истинността, на официални документи, представени от жалбоподателя, а именно на: удостоверение обр. УП-2 изх.№ 52 от 11.02.2002 г. и идентичността на подписа със заверителния на стр. 9 в Трудова книжка № 655/01.08.1991 г. досежно достоверността на данните удостоверяващи процесния стаж.

Допусната и приета по делото е съдебно-графологична експертиза, в процедура по оспорване по чл. 193 ГПК на удостоверение обр. УП-2 изх.№ 52 от 11.02.2002 г. и идентичността на подписа със заверителния на стр. 9 в Трудова книжка № 655/01.08.1991 г. , в частта на вписванията с отразен трудов стаж за периода 01.08.1991г. до 28.02.1996г. – всичко 4 години, 6 месеца и 27 дни.

От заключението на ВЛ се установява, че подписите за „Ръководител“ в

Образец УП-2 изх.№ 52 от 11.02.2002 г. и „Ръководител“ в Трудова книжка № 655, издадена на 01.08.1991 г. от ДФ „С.“ на стр. 9 върху щемпела, на П. С. 3. издадени от ДФ „Строймашинжинеринг“ не са изпълнени от И. Р. Р..

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и даващо отговор на поставения въпрос.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните **правни изводи**:

Процесното решение е връчено на 15.07.2020г. /л.276/, а жалбата до съда е депозирана на 17.07.2020 г.

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице е **процесуално допустима**. Разгледана по същество същата е **неоснователна**.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при постановяване на процесното решение и потвърденото с него разпореждане на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

Пенсионното производство и основанията за преразглеждане на влязъл в сила административен акт, в настоящия случай за отпускане на пенсия за ИОЗ, са регламентирани и допустими съгласно специалните разпоредби на КСО. С разпоредбата на чл. 99 от КСО са предвидени редица хипотези, при които длъжностното лице може и е длъжно да преразгледа само постановено от него и влязло в сила разпореждане.

Първоначално удостоверителните документи - УП-2 и Трудова книжка са били приети за редовни предвид и издадения обр. УП- 13 и УП-15 издадени на база предадените от ДФ „С.“ ведомости за заплати. Впоследствие са установени множество случаи на подадени заявления с представени УП-2 и УП-3 и трудови книжки, за които при съпоставка на данните се установяват редица белези за тяхното антидатиране и нередовности, които сочат за тяхната неистинност. В приетите ведомости за заплати на прекратения осигурител са установени също такива несъответствия, както и доказани чрез експертизи неавтентични подписи, които сочат, че и предадените ведомости са неистински (неавтентични и недостоверни за вписаните в тях обстоятелства).

При тези установени данни, длъжностното лице е приело, че представените от жалбоподателката документи за доказване на стаж и доход в ДФ „С.“ са нередовни и следва да се изключат от доказателствата, което е обусловило произчисляване на пенсията и определянето ѝ за изплащане в минимален

размер.

Неуведомяването на лицето за производството по преразглеждане на разпореждането за отпускане на пенсията не е съществено процесуално нарушение, тъй като, от една страна, в КСО няма изискване за такова уведомяване и снемане на сведения от съответното лице, а от друга страна, преценката е направена съобразно установени нови факти и обстоятелства, за които са представени документи и даването на сведения от лицето или представяне на други документи не би довело до промяна на крайния извод на пенсионния орган.

След като е подадено заявление и са приложени документи за доказване на стаж и доход, пенсионният орган е длъжен да се произнесе по представените и допълнително събрани документи и да мотивира своя административен акт, който подлежи на обжалване. Пенсионният орган може да изиска от лицето допълнителни сведения, но в конкретния случай предвид мащабността на случаите на представени аналогични документи и сезирането на прокуратурата допълнителните становища и възражения на лицето не могат да изменят или да санират нередовността на представените удостоверителни документи.

В конкретния случай правото на защита на П. З. не е накърнено, тъй като предвид подадените жалби се установява, че същото е упражнено своевременно и адекватно, както по административен ред, така и по съдебен ред.

Както разпореждането, така и решението са издадени от компетентни административни органи и същите са мотивирани. Съгласно чл.97, ал.1. изр. 2 от АПК когато органът отхвърли жалбата, мотивите за това решение се смятат за част от мотивите на административния акт /оспореното разпореждане/.

В оспореното решение са описани подробно несъответствията от външна страна на представеното от П. З. удостоверение УП-2 изх.№52 от 11.02.2002 г., издадено от ДФ „С.“, които сочат, че документът е издаден много по-късно от вписаната в него дата на издаване, с цел придобиване на пенсионни права от жалбоподателката.

В хода на съдебното производство не се събраха доказателства, които да опровергават констатациите и изводите на решаващият орган. Видно от молба изх.№ Ц1012-21-418#3/12.01.2021 г./л.286/ са представени доказателства включително и досежно вписания в обр.УП-2 и УП-3 Булстат, които въпреки, че са представени в производствата по отпускане на пенсия на други лица, сочат за изработена неистинска карта за идентификация по Булстат, тъй като през 1997 г. ДФ „С.“ не е била регистрирана по Булстат и поправка на уведомление от 16.04.1997 г. на Министерство на правосъдието за обявяване на ДФ „С.“ в несъстоятелност, чрез вписване на Булстат номер, който към 1997 г. не съществува. В този смисъл, административният орган

правилно е приел БУЛСТАТ - а, вписан като реквизит в пенсионните документи, издадени от ДФ "С.", като несъществуващ към датата, посочена като дата на издаването им поради което същите се явяват нередовни и не следва да се вземат предвид при преценяване правото на пенсия на лицето. В тази връзка и предвид големия брой удостоверителни документи, издадени през периода 2000 г. - 2004 г. от името на ДФ „С.“, в които този БУЛСТАТ е вписан и които са предмет на досъдебно производство по пр.пр. № 25488/2015 г., се установява че се касае за организирано и целенасочено съставяне на неистински документи за осигурителен стаж и осигурителен доход за множество лица с цел придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на категория труд и изчисляването им във високи размери.

Безспорно установено е, че с Решение от 03.01.1997г. на СГС по т. д. № 10131/92 г. ДФ "С." е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г. и на основание чл.630 от ТЗ е открито производство по несъстоятелност, като за временен синдик на фирмата е назначено лицето Г. Т. Х. /обн. ДВ, бр.29/08.04.1997 г./, което не е отразено по никакъв начин в удостоверението, издадено през 2002 г.

Според доклад от 07.04.1997 г. на синдика Г. Х. за ДФ "С.", липсват отчетни документи, като в т. 1 на стр. 4 недвусмислено е подчертана "липсата на каквато и да е документация" на фирмата. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, съгласно който е прието, че "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". В хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и да е документация към 07.04.1997 г. - факт, неоспорен от представителя на длъжника, присъствал на събранието, издаването на пенсионни документи през 2002 г. се явява спорно обстоятелство, индичия за неистинност на удостоверения, за които се твърди, че са издадени въз основа на унищожена към 07.04.1997 г. документация.

Предвид обявената неплатежоспособност на фирмата, считано от 31.03.1993 г., се поражда обосновано съмнение относно размерите на brutното трудово възнаграждение на П. З., вписано в представеното удостоверение обр. УП-2, издадено от ДФ "С.", тъй като същите надвишават значително средномесечната работна заплата за страната за съответния период.

На следващо място по отношение на ведомостите на ДФ „С.“, приети в Обединения осигурителен архив на НОИ и издадените въз основа на тях удостоверение обр.УП-3 и УП-15, на които се позовава жалбоподателката, като задължителни за пенсионния орган, следва да се поясни следното:

В хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и да е документация към 07.04.1997г. за ДФ „С.“ възниква обосновано съмнение относно истинността на предадените в осигурителния архив на НОИ през 2012 г. - 2 014 г. ведомости за заплати. Събраните данни при проверките на компетентните органи на МВР

относно съмненията за неистински удостоверителни документи за стаж и доход са дали основание (достатъчно данни и законен повод) за образуване на досъдебно производство по образуваната пр.пр. № 11356/2015г. по описа на СРП.

Приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменик, както е случаят с ДФ „С.“, се урежда с Инструкция № 5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правоприменик; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото ни състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната норма е видно, че за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. с лимитативно изброени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им. ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация - вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. В тази връзка не може да се приеме, че с предаването на разплащателните ведомости в ТП на НОИ се санират евентуални техни пороци относно форма и съдържание, поради което пенсионният орган има право да преценява образците, издадени от ТП на НОИ въз основа на приети за съхранение ведомости, по абсолютно същия начин, както и всеки друг образец за осигурителен доход или за осигурителен стаж. Като издават образци въз основа на данните в приетите разплащателни ведомости, териториалните поделения на НОИ изпълняват свое законово задължение, разписано в чл. 40, ал. 9, изр. първо от НПОС, което се изразява само и единствено в коректното отразяване на информацията от приетите ведомости, което не поражда отговорност за верността на тяхното съдържание. Сам по себе си актът на предаването и приемането на документите за съхраняване в ТП на НОИ не „узаконява“ вписаните в тях данни и не придава на последните задължителна доказателствена сила, която императивно да изключва всякаква последваща проверка.

Ведомостите за заплати на ДФ „С.“ са били приети през 2012 г. - 2014г. съгласно реда, установен с Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик, като предвид заличаването на фирмата през 2012 г. проверки от контролните органи на ТП на НОИ - С. град

не са били извършени.

В подкрепа на изложеното е и информацията, съдържаща се в приетото по делото Постановление за прекратяване на Досъдебно производство №42/2020 г. по описа на НСлС, пр. пр. № 17672/2019 г., което касае образуваната по сигнал на ТП на НОИ-С. град пр. пр. № 25488/2015 г. Последната макар и да е образувано във връзка с представени през 2014 г. и 2015 г. от общо 143 лица документи за осигурителен стаж и осигурителен доход. изд. от Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“, сред които е и жалбоподателката, обсъжда правоприемствата, данните за унищожения архив, съпричастност на лицето, предало ведомостите в Осигурителния архив към издаването на документите. Видно от мотивите на разследващите, мащабът на престъплението се отличава със значителна фактическа и правна сложност, която сочи организираност между няколко лица. които при условията на предварителен сговор и срещу заплащане са осигурявали възможност на множество други лица, които не са имали право на пенсия да придобият такова, като им се предоставят официални удостоверителни документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, на които е придаден вид, че са издадени от ДФ „С.“ и Ж. „Г. Д.“ - С.. Безспорно установено е, че архивите на тези предприятия са унищожени още през 90- те години, което сочи. че не са били издадени въз основа на ведомостите за заплати, каквото е изискването на закона, а са съставени единствено с цел да удостоверяват трудов стаж от първа категория труд и висок осигурителен доход (надвишаващ неколkokратно средната работна заплата за страната за съответната година) и въз основа на тях съответното лице не само да придобие право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на ранно пенсиониране, но и същата да бъде определена във висок размер, респ. да бъде преизчислена отпуснатата вече пенсия с данните за висок осигурителен доход от удостоверенията обр.УП-2.

Прекратяването на досъдебното производство, не следва да се приема като обстоятелство, което доказва истинността на документите, както претендира процесуалния представител на жалбоподателката. Напротив, същото съдържа категорични данни за тяхната неистинност, наличието на организираност при издаването на тези документи с цел набавяне на недостигащ стаж на различни лица срещу заплащане на тази услуга; съпричастност на лицето Щ. Щ. при снабдяване на лицата с необходимите им документи, невъзможността да се установи конкретния извършител (съставител) на престъплението квалифицирано по чл.308, ал.1 от НК и погасяване по давност на възможността за наказателно преследване.

По данни от постановлението е установено, че съгласно решението на СГС, ФО от 13.08.1990 г. за регистриране на ДФ „С.“ последната се представлява от Д. Р. К.. като в удостоверение на СГС от 20.05.2011 г. като представляващ фирмата също е посочен Д. Р. К. /постановление за прекратяване на досъдебно производство от 02.03.2021 г. на СГП/. В тази връзка - образецът следва да бъде подписан за ръководител от Д. Р. К. като единствен представляващ ДФ „С.“, но подписът за ръководител е на „И Р.“. С такова име

е ръководителят на едно от четирите подразделения на ДФ „С.“ и по данни от изготвената съдебно-графическа експертиза, „инкриминираните подписи са положени със стремеж за имитация на действително съществуващ подпис на И. Р. Р.“, но не са положени от последния. Видно от постановлението, според свидетелските показания на синдика на ДФ „С.“ Г. Т. Х. „през 1997 г. цялото ръководство на фирмата е било в неизвестност“, „целият архив на фирмата е изгорен от неизвестен извършител“ и „не е имало налични запазени стари печати на фирмата“, което изключва възможността да са издавани образци въз основа на изгорените ведомости и същите да са подпечатвани с истинските печати на фирмата.

По отношение възраженията на жалбоподателката относно спазването на процесуалните правила и съответствието на оспорените актове с материалния закон съдът намира следното :

Възраженията на жалбоподателката са неоснователни, като от съдържащите се в приетата по делото административна (пенсионна) преписка документи и от събраните в хода на съдебното дирене във връзка с откритото производство по чл.193 от ГПК по оспорване на истинността на УП-2 и трудовата книжка на П. З. се доказва по категоричен начин неистинност на удостоверителните документи, което обосновава изключването им от доказателствата по делото.

В съдебно заседание, проведено на 21.06.2021г., процесуалният представител на директора на ТП на НОИ-С.-град е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК на официални документи, представени от П. С. З. в хода на производството: удостоверение обр. УП-2 изх.№ 52 от 11.02.2002 г. и идентичността на подписа със заверителния на стр. 9 в Трудова книжка № 655/01.08.1991 г., в частта на вписванията с отразен трудов стаж за периода 01.08.1991г. до 28.02.1996г. – всичко 4 години, 6 месеца и 27 дни.

В откритото производство по чл.193, ал.1 от ГПК се установява по безспорен и категоричен начин, следното:

На първо място следва да се отбележи относно осигурителния стаж и доход в „С.“ жалбоподателката е представила Трудова книжка /ТК/ № 655, издадена на 01.08.1991 г. от „С.“ [населено място]. В ТК на стр. 9 е вписан стажът в „С.“ за периодите от 01.11.1995г. до 28.02.1996г., придобит на длъжност „касиер“ и общият придобит стаж на П. С. З. за времето от 01.08.1991г. до 28.02.1996г. – всичко 4 години, 6 месеца и 27 дни на длъжността „касиер“ в С..

Предмет на изследването бе да се установи дали лицето, което следва да удостовери и съответно следва да е подписал ТК И. Р. Р. е положил подписа за „Ръководител“ или подписа е изпълнен от друго лице, с цел

удостоверяване автентичността на документа и записите в него.

От заключението на ВЛ се установява, че подписа за „Ръководител“ в Трудова книжка /ТК/ № 655, издадена на 01.08.1991 г. от ДФ „С.“ на стр. 9 върху щемпела, не е изпълнен от И. Р. Р..

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че Трудова книжка № 655, издадена на 01.08.1991г. от ДФ „С.“, не отразява вярно посочените по -горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателят / т.е. неистински документ/ и като такъв следва да бъде изключен, като доказателство по делото.

На следващо място относно осигурителен стаж и доход от ДФ „С.“. Представеният образец УП-2 №52/11.02.2002г. издаден от ДФ„С.“ за периода от 01.01.1992г. до 31.12.1994г., удостоверява, че жалбоподателят е работил на длъжност „касиер“, в което е записано, че удостоверението е издадено на основание изплащателните ведомости на ДФ „С.“.

След 01.01.1997г. задължително данни за осигуряването на съответното лице се подават в регистъра на осигурените лица /Р./. Тъй като претендиращият стаж включва и период след тази дата и предвид декларацията на жалбоподателя, че желае да се ползват данните от Р., то при проверка на същите е установено, че такива липсват.

В оспорения образец - УП-2 , издаден от ДФ „С.“, е вписан БУЛСТАТ на дружеството №176091441. От предоставена информация от Агенцията по вписванията се установява, че ДФ ”С.” не е вписана в регистър Булстат, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър. Видно от издаденото от Софийския градски съд удостоверение по фирмено дело № 5208/1990г., до служебната ѝ пререгистрация, конкретно - към 20.05.2011г., ДФ“С.” има ЕФН:[ЕГН]. От тук се извежда, че пенсионните документи, издадени на 11.02.2002г. от ДФ “С.” е вписан като реквизит не съществуващ булстат към датата на издаването им.

Съдът констатира, че документа УП-2 съдържа графа „часове“, която е включена в образците след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004г., с изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр. 24/2005г., в сила от 01.01.2005г. В тази връзка - удостоверения, които са по утвърден образец и за които се претендира, че са издадени през 2002г., не могат да имат реквизити, утвърдени от Управителя на НОИ през 2005г.

В оспореният образец УП-2 изх.№ 52 от 11.02.2002 г. не е посочено къде се съхраняват документите, въз основа на които същият е издаден. Последната информация е задължителен реквизит като е включена в утвърдената форма и липсата ѝ пречатства възможността за проверка на достоверността на удостоверението. По данни от приетия като доказателство по делото

Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“ „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена“. В изпълнение на съдебно решение от 03.01.1997г. по делото за несъстоятелност на ДФ „С.“ на 09.04.1997г. кредиторите на фирмата са установили, че същата не извършва никаква дейност и че архивът ѝ е унищожен.

Наред с ненадлежно оформения в трудовата книжка стаж и документът, издаден за доказването му от ДФ „С.“ – Образец УП-2 изх.№ 52 от 11.02.2002 г., също съдържа несъответствия.

От заключението на ВЛ също се установява, че подписа за „Ръководител“ в Образец УП-2 изх.№ 52 от 11.02.2002 г. за удостоверяване на трудовия стаж в ДФ С., върху щемпела, не е изпълнен от И. Р. Р..

Следва да се посочи, че с Решение от 03.01.1997 г. на СГС по т. д. № 10131/1992 г. ДФ "С." е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993г./л.95/. Според доклад от 07.04.1997 г. на синдика за ДФ "С.", съдържащ се в делото по несъстоятелност /л.297/, липсват отчетни документи, като в т. 1 на стр. 4 /л.300/ недвусмислено е подчертана "липсата на каквато и да е документация" на фирмата. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ "С.", съгласно който е прието, че "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". Това от своя страна поражда обосновано съмнение относно размерите на брутно трудово възнаграждение на жалбоподателката, вписано в представеното удостоверение обр. УП-2 изх.№ 52 от 11.02.2002 г., изд. от ДФ "С." за осигурителен доход за процесни период.

В представеното от П. З. удостоверение УП-2 изх.№52 от 11.02.2002 г., издадено от ДФ „С.“ е вписан булстат[ЕИК]. Както е посочил пенсионният орган в обжалваното разпореждане, видно от Търговския регистър ДФ "С." е била служебно пререгистрирана по Закона за Търговския регистър на 15.06.2011 г., когато е получила ЕИК[ЕИК]. В тази връзка, посоченият номер съществува от 15.06.2011 г. и не следва да бъде изписан в документи, издадени преди тази дата, какъвто е настоящият случай - на 11.02.2002 г. От служебно изисканата и предоставена информация от Агенцията по вписванията се установява, че ДФ "С." не е вписана в регистър Булстат, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър.

Посочените обстоятелства водят до обоснования извод, че в атакуваното разпореждане пенсионният орган правилно е приел, че вписаният като реквизит в пенсионните документи, издадени от ДФ "С.", булстат не е съществувал към датата, посочена като дата на издаването им - 11.02.2002 г., поради което същите се явяват нередовни и не следва да се вземат предвид

при преценяване правото на пенсия на лицето.

В образеца като ръководител е посочен И. Р.. Видно от пенсионното досие на И. Р. Р., същият е работил като зам.-директор на "С." за периода от 04.05.1987 г. до 01.12.1990 г. Този период е посочен в подписани лично от лицето описи на осигурителния му стаж в Предложение за пенсиониране № 3039/29.06.2000 г. и в Предложение за пенсиониране № 4892/13.09.2002 г. В декларация, инкорпорирана в последното предложение за пенсиониране, И. Р. декларира, че не работи и не се осигурява от 01.03.2000 г. След като лицето на 13.09.2002 г. декларира, че не работи от 01.03.2000 г., то не може да е подписало за ръководител образеца, издадени на 11.02.2002 г. Извън горното, съгласно представеното от И. Р. в ТП на НОИ С. - град удостоверение УП-2 № 200/28.06.2000 г., изд. от ДФ "С." — "Строймашдизайн", С., същият е бил директор на едно от подразделенията на "С." - "Строймашдизайн". В това си качество И. Р. не е могъл да подпише удостоверение, както представлявайки цялата ДФ "С.", така и друго подразделение на фирмата - "Строймашремонт", което е вписано в печата, с който е подпечатан образец УП-2 № 52/11.02.2002 г.

Горното се потвърждава и от изготвеното заключение по съдебно-графологичната експертиза. От заключението на ВЛ се установява, че подписите за „Ръководител“ в Образец УП-2 № 52/11.02.2002 г. и в Трудова книжка № 655/01.08.1991г. на страница 9 върху щемпела, на П. С. З., издадени от ДФ "С." не са подписани от И. Р. Р..

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.2 от ГПК съдът приема, че Образец УП-2 № 52/11.02.2002 г., издаден от ДФ„С.“ и удостовереното в Трудова книжка № 655/01.08.1991г. на страница 9 са неистински документ и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото.

Съгласно документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на процесното решение, приета по делото, както и събраните в съдебното производство освен оспорените документи данните във ведомостите, чиято истинност също е недоказана, няма нито един документ, който да съдържа обективни данни, че жалбоподателката е работила в ДФ "С." - СМИ „Строймашремонт“. Напротив, от приетите документи от други работодатели се констатира, че никъде П. З. не е вписала като е описвала хронологията на стажа си такъв в ДФ "С." - СМИ „Строймашремонт“, което е индичия, че такъв в действителност не е било положен.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателката, че тези констатации, както и данните, че не е ползвала отпуск за раждане на дете, включително и за деня на раждането, не са относими по спора.

По делото се доказва по безспорен начин, чрез представяне на заверени копия от ведомостите, че за периода от м. януари до м. декември 1992 г. П. С. З.

фигурира с пълни отработени дни, вкл. и за деня на раждането на сина ѝ. Не се установяват данни за ползване на отпуск поради бременност и раждане и изплатено парично обезщетение за майчинство през 1992 г., а има данни за ползван редовен платен годишен отпуск само за месец септември (22 работни дни). Следва да бъде посочено, че тези данни са от съществено значение, тъй като доказват несъответствие между документалното оформление и действителното фактическо положение и потвърждават съмненията относно истинността на предадената в осигурителния архив на НОИ разплащателна документация.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че решаващият административен орган не е изпълнил задължението си да се съобрази с установения в АПК ред за доказване и доказателствени средства и че административните органи не били овластени да се произнасят по редовността на официалните удостоверителни документи за стаж и доход са неоснователни.

Съгласно чл.40, ал.3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството. Изясняването на фактическата обстановка се явява законово изискуема предпоставка за издаването на акта (чл.35 от АПК), като всички събрани доказателства следва да се ценят в тяхното единство и взаимовръзка. От посоченото следва, че пенсионният орган не е излязъл извън компетентността си, преценявайки депозираните от жалбоподателя документи с оглед всички, установени по случая обстоятелства, а е изпълнил разписано му от закона задължение.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл.5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 2, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неправилно от жалбоподателя се тълкува и разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Разпоредбата приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя

задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че незаконосъобразно се разглеждали в административното производство УП-2 № 52/11.02.2002 г., издаден от ДФ„С.“ и Трудова книжка № 655/01.08.1991г. въпреки материалната им доказателствена сила на официални документи.

Не може да се сподели становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл.347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверяващ документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника.

В съответствие с правомощията си, решаващия административен орган, съгласно чл.35 и чл.36 от АПК е длъжен да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, както и да събере, провери и прецени всички относими и необходими доказателства за това. Липсват други първични документи (трудови договори, допълнителни споразумения, заповеди за командироване и др.), които да съдържат достатъчно данни за трудовата заетост на лицето и които съгласно чл.40, ал.5 от НПОС могат да послужат за удостоверяване на осигурителния стаж. При липсата на редовни документи по чл.40 от НПОС за жалбоподателя е налице възможност да установи спорния осигурителен стаж по исков ред съгласно Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред.

При условията на пълно и главно доказване от страна на жалбоподателя, не се представиха доказателства, които да опровергават установеното от пенсионния орган и съответно на директора на ТП на НОИ С.-град. Нещо повече, събраните доказателства и в съдебното производство установяват законосъобразност на процесното решение.

Съдът следва да отбележи, че досежно претендирания стаж в ДФ „С.“ е установената трайна съдебна практика относно трудов стаж на други лица във фирмата: Решение № 9785 от 21.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2465/2017 г.; Решение № 3210 от 06.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2706/2018 г.; Решение № 6235 от 24.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 13379/2018 г.; Решение № 15922 от 19.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 238/2018 г.; Решение № 3699 от 11.03.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9889/2019 г.; Решение № 8216 от 25.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019 г.; Решение № 15171/08.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7283/2020 г.; Решение № 6629/02.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 3761/2021 г.; Решение № 9407/14.09.2021 г. на ВАС по адм. д. № 3363/2021 г.; Решение № 10559 от 19.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6629/2021 г.; Решение № 10967 от 01.11.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6000/2021 г.; Решение № 11012 от 02.11.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6585/2021 г.; Решение № 13152 от

22.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8525/2021 г.; Решение № 1671/22.02.2022 г. на ВАС по адм. д. № 8653/2021 г.; Решение № 428/26.01.2022 г. на АССГ по адм. д. № 12644/2018 г., необжалвано и влязло в сила на 08.03.2022 г. ; Решение № 4803/18.05.2022 г. на ВАС по адм. д. № 749/2022 г.; Решение № 4746/18.05.2022 г. на ВАС по адм. д. № 1173/2022 г.; Решение № 6727/06.07.2022 г. на ВАС по адм. д. № 1246/2022 г.

Що се касае до възражението по отношение на посоченото в разпореждането, потвърдено с процесното решение, неправилно приложение на чл.114, ал.1 от КСО. Посочването в разпореждането, че надвзетата пенсия следва да се събере по реда на чл.114, ал.1 от КСО като недобросъвестно получена, следва да се тълкува, че това изречение има характер по -скоро на предложение. Това установяване и събиране на конкретни суми по реда на чл.114, ал.1 от КСО, относно периода и размера на надвзетата пенсия, т.е. установяването на вземането на ДОО по размер, следва да бъде направено с отделен административен акт - разпореждане, в отделна административна процедура. Разпореждането ще подлежи на оспорване в отделно производство по чл.117 от КСО.

При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, съдът приема, че същият не е нищожен, както и са спазени изискванията за неговата законосъобразност по чл. 146 от АПК. Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, издаден е в съответствие с материалноправните разпоредби и е съобразен с целта на закона. От всичко изложено дотук се налага изводът, че оспорените актове са правилни като краен правен резултат и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 240 лева съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК и чл.24 от НЗПП, с оглед на обстоятелството, че искането за разноски за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и 404,30 лева платен депозит за вещо лице за изготвената съдебно-графическа експертиза или общо разноски в размер на 604,30 лева.

Водим от изложеното, както и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. З., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника адв. Т. Р. срещу Решение № 2153-21-82 от 22.04.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане № 721217/246 от 27.09.2019г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ при ТП на НОИ-С.-град.

ОСЪЖДА П. С. З., ЕГН [ЕГН], от [населено място], да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 604,30 лева /шестстотин и четири лева и 30 стотинки/ .

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: